

Asia C-1/21**Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 98 artiklan 1 kohdan mukainen
ennakkoratkaisupyynnön tiivistelmä****Jättämispäivä:**

4.1.2021

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin:

Administrativen sad Veliko Tarnovo (hallintotuomioistuin, Veliko Tarnovo, Bulgaria)

Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

18.11.2020

Kantaja:

MC

Vastaaja:

Direktor na Direksia "Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika" Veliko Tarnovo pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite (kansallisen keskusverohallinnon Veliko Tarnovon yksikön valitusasioiden ja verotus- ja sosiaaliturvamenettelyjen osaston johtaja)

Pääasian kohde

Menettelyn kohteena on MC:n, jonka kotipaikka on Veliko Tarnovo, nostama kanne, jolla hän riitauttaa sellaisen verotarkastuspäätöksen lainmukaisuuden, jonka teki Veliko Tarnovossa toimiva Teritorialna direksia na Natsionalna agentsia za prihodite (kansallisen keskusverohallinnon, jäljempänä NAP, alueellinen yksikkö) ja joka oikaistiin verotarkastuksen oikaisemisesta tehdyllä päätöksellä. Ennakkoratkaisua pyytävässä tuomioistuimessa nostetussa kanteessa riitautetussa päätöksen osassa oikaistu verotarkastuspäätös vahvistettiin Veliko Tarnovon yksikön valitusasioiden ja verotus- ja sosiaaliturvamenettelyjen osaston johtajan tekemällä päätöksellä. Oikaistussa verotarkastuspäätöksessä todettiin kantajan verovelka, joka koski verokautta joulukuu 2014 ja joka oli yhteensä 45 008,25 Bulgarian levaa (BGN), joista korkojen osuus oli 12 837,50 BGN. Mainittu määrä on osa toisen verovelvollisen, nimittäin "ZZ" AD -nimisen yhtiön,

jonka hallitukseen kantaja kuului ajanjaksona, jolta mainittu määrä on maksettava, maksamattomia verovelkoja. Pääasian oikeudenkäynnin aloittamisen jälkeen ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuimien toteasi, että asian ratkaiseminen oikein edellyttää unionin oikeuden säännösten tulkintaa. Tästä syystä se esittää Euroopan unionin tuomioistuimelle ennakkoratkaisupyyntöä SEUT 267 artiklan kolmannen kohdan nojalla.

Ennakkoratkaisupyyntöä kohde ja oikeusperusta

Unionin oikeuden tulkinta, SEUT 267 artikla

Euroopan unionista tehdyn sopimuksen K.3 artiklan perusteella yhteisöjen taloudellisten etujen suojaamisesta tehdyn yleissopimuksen 9 artikla

Direktiivin 2006/112/EY 273 artikla

Verotus- ja sosiaaliturvamenettelyistä annetun lain (Danachno osiguritelen protsesualen kodeks, jäljempänä DOPK) 19 §:n 2 momentin yhteensopivuus unionin oikeuden kanssa. Kyseinen säännös mahdollistaa sen, että yrityksen toimitusjohtaja tai johtaelimen jäsen, jonka vilpillinen menettely on johtanut yrityksen varojen pienenemiseen, minkä vuoksi yritykselle on syntynyt velkaa maksamattomista veroista tai lakisääteisistä sosiaaliturvamaksuista, voidaan saattaa vastuuseen aineellisista vahingoista. Kyse on henkilökohtaisesta vastuusta, joka koskee kuitenkin toisen velkoja. Velallinen on siten vastuussa näistä veloista siihen määrään saakka, jolla hänen johtamansa yrityksen varallisuus on pienentynyt hänen toimintansa seurauksena. Turvaaminen ja pakkotäytäntöönpano kohdistuvat ensin sen velallisen varallisuuteen, jonka verovelasta tai sosiaalivakuutusmaksuja koskevasta velasta vastataan. Vilpillisen toimitusjohtajan [tai johtaelimen jäsenen] vastuu raukeaa, kun velka, jonka osalta vastuu todettiin, on lakannut.

Mainitun kansallisen säännöksen yhteensopivuus etenkin suhteellisuusperiaatteen kanssa.

Vilpillisen toimitusjohtajan [tai johtaelimen jäsenen] sen vastuun yhteensopivuus [unionin oikeuden kanssa], joka koskee maksamattomille julkisoikeudellisille saataville kertyneitä korkoja myös tapauksissa, joissa maksun viivästyminen, joka johti korkojen laskemiseen velalle, ei johtunut vilpillisen toimitusjohtajan [tai johtaelimen jäsenen] menettelystä vaan toisen henkilön menettelystä tai objektiivisten olosuhteiden toteutumisesta.

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko Euroopan unionista tehdyn sopimuksen K.3 artiklan perusteella yhteisöjen taloudellisten etujen suojaamisesta tehdyn yleissopimuksen 9 artiklaa, luettuna yhdessä yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006

annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY 273 artiklan kanssa, tulkittava siten, että se ei ole arvonlisäverotuksen yhdenmukaistetulla alalla esteenä DOPK:n 19 §:n 2 momentissa säädetyn kaltaiselle kansalliselle säännökselle, jonka soveltaminen johtaa siihen, että luonnollinen henkilö, joka ei ole verovelvollinen ja jolla ei ole arvonlisäverovelkaa mutta jonka vilpillinen menettely johti siihen, että verovelvollinen oikeushenkilö, joka on veronmaksuvelvollinen, ei maksanut arvonlisäveroa, on taannehtivasti yhteisvastuussa arvonlisäveron maksamisesta?

- 2) Eikö näiden unionin oikeussäätöjen tulkinta ja suhteellisuusperiaatteen soveltaminen ole esteenä DOPK:n 19 §:n 2 momenttiin sisällyvälle kansalliselle säännökselle myöskään niiden korkojen osalta, jotka ovat kertyneet arvonlisäverolle, jota verovelvollinen ei maksanut ajoissa?
- 3) Onko DOPK:n 19 §:n 2 momenttiin sisältyvä kansallinen säännös suhteellisuusperiaatteen vastainen tapauksessa, jossa arvonlisäveron maksamisen viivästyminen, joka johti korkojen laskemiseen arvonlisäverovelalle, ei johtunut luonnollisen henkilön, joka ei ole verovelvollinen, menettelystä vaan toisen henkilön menettelystä tai objektiivisten olosuhteiden toteutumisesta?

Unionin oikeussäännöt ja -käytäntö

Euroopan unionista tehdyn sopimuksen K.3 artiklan perusteella yhteisöjen taloudellisten etujen suojaamisesta tehdyn yleissopimuksen (jäljempänä yleissopimus) 9 artikla

Yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY (jäljempänä arvonlisäverodirektiivi) johdanto-osan 44 perustelukappale, 9 artiklan 1 kohta sekä 206 ja 273 artikla

Ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin toteaa, ettei se kyennyt löytämään sellaista unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöä, johon sisältyisi riita-asian asianmukaiseksi ratkaisemiseksi tarvittava vastaus ennakkoratkaisukysymyksiin. Yhdenmukaistetun arvonlisäverojärjestelmän alalla unionin tuomioistuin on toistuvasti selventänyt suhteellisuusperiaatteen soveltamista antamatta kuitenkaan ratkaisua sen soveltamisesta sellaisten olosuhteiden yhteydessä, jotka ovat samanlaiset tai -kaltaiset kuin pääasian oikeudenkäynnissä. Ennakkoratkaisua pyytävän tuomioistuimen näkemyksen mukaan arvonlisäverodirektiivin 205 artiklan tulkinta unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä ei ole merkityksellinen nyt käsiteltävän asian kannalta, koska yhtäältä kansallisessa oikeusmekanismissa säädetty yhteisvastuu ei kuulu kyseisen säännöksen soveltamisalaan ja toisaalta siinä säädetty yhteisvastuu koskee arvonlisäverodirektiivissä tarkoitettua verovelvollista.

Kansallinen lainsäädäntö

Verotus- ja sosiaaliturvamenettelyistä annettu laki (Danachno osiguritelena protsesualena kodeks):

14 § ”Velallisia ovat luonnolliset henkilöt ja oikeushenkilöt, jotka

1. ovat velvollisia maksamaan veroja tai lakisääteisiä sosiaalivakuutusmaksuja;”

19 §:n 2 momentti ”Toimitusjohtaja tai johtoelimen jäsen, joka suorittaa sellaisen oikeushenkilön varoista, joka on 14 §:n 1 tai 2 kohdan mukaisesti velallinen, vilpillisiä luontois- tai rahasuorituksia, jotka merkitsevät voittojen tai osinkojen peiteltyä jakoa, tai siirtää velallisen varoja vastikkeettomasti tai markkinahintaa huomattavasti alhaisempaan hintaan, minkä seurauksena velallisen varat pienenevät eikä veroja tai lakisääteisiä sosiaalivakuutusmaksuja tästä syystä makseteta, vastaa veloista kyseisiä suorituksia tai varojen pienenemistä vastaavaan määrään saakka.”

20 § ”Edellä 19 §:ssä säädettyissä tapauksissa turvaaminen ja pakkotäytäntöönpano kohdistuvat ensin sen velallisen varallisuuteen, jonka verovelasta tai sosiaalivakuutusmaksuja koskevasta velasta vastataan.”

21 §:n 3 momentti ”Kolmansien osapuolten vastuu raukeaa, kun velka, josta niiden on lainvoimaisella oikeustoimella todettu olevan vastuussa, lakkaa. Siinä tapauksessa maksetut määrät palautetaan 16 luvun 1 jaksossa säädetyn menettelyn mukaisesti.”

Arvonlisäverolaki (Zakon za danaka varhu dobavenata stoynost)

3 §:n 1 momentti ”Verovelvollisella tarkoitetaan jokaista, joka itsenäisesti harjoittaa liiketoimintaa, riippumatta toiminnan tarkoituksesta tai tuloksesta.”

89 §:n 1 momentti ”Jos verokaudelta on tullut maksettavaksi veroa, arvonlisäverovelvolliseksi rekisteröity henkilö on velvollinen maksamaan veron kyseistä verokautta koskevan arvonlisäveroilmoituksen jättämiselle asetetussa määräajassa toimivaltaisen Teritorialna direktсия na Natsionalnata agentsia za prihoditen tilille osoitettavaksi valtion talousarvioon.”

Laki veroista, maksuista ja muista vastaavista julkisoikeudellisista saatavista perittävistä koroista (Zakon za lihvite varhu danatsi, taksii i drugi podobni darzhavni vzemania)

1 §:n 1 momentti ”Veroista, maksuista, pidätyksistä, julkisista vastikkeista ja muista vastaavista julkisoikeudellisista saatavista, joita ei ole maksettu oma-aloitteiselle maksamiselle asetetuissa määräajoissa tai joita ei ole pidätetty taikka jotka on pidätetty mutta joita ei ole maksettu määräajassa, peritään lakisääteisiä korkoja.”

Ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin toteaa, että DOPK:n 19 §:n 2 momentin mukaisen koronmaksuvelvollisuuden olemassaoloa koskeva kassaatiotuomioistuimen oikeuskäytäntö on ristiriitaista. On tuomioita, joissa katsotaan, että vilpillisen johtajan vastuu ulottuu myös korkoihin. On kuitenkin myös tuomioita, joissa puolestaan katsotaan, että 19 §:n 2 momentin mukainen vastuu käsittää ainoastaan pääsaatavan.

Yhteenveto tosiseikoista ja menettelystä

- 1 Kantaja kuului "ZZ" AD -yrityksen, jolle osoitettiin 3 799 590,92 BGN:n määrää koskeva verotarkastuspäätös, hallitukseen. Tämä määrä käsittää myös maksamattomalle arvonlisäverolle kertyneet korot, joiden määrä on 691 911,94 BGN. On kiistatonta, että juuri kyseinen yritys on sekä kansallisen verolainsäädännön että unionin oikeuden nojalla verovelvollinen ja että sen on maksettava arvonlisävero ja sille kertyneet korot velkojen erääntymisajankohtana käytettävissä olevista varoista.
- 2 Näiden määrien, jotka kyseinen yritys on velkaa valtiolle, perintää silmällä pitäen aloitettiin pakkotäytäntöönpanomenettely julkisoikeudellisten saatavien perimiseksi. Velallista kehoitettiin useita kertoja maksamaan velka oma-aloitteisesti, mitä se ei kuitenkaan tehnyt.
- 3 Lisäksi todettiin, että yrityksellä on myös muita velkoja, joiden velan vakuutena on panttioikeuksia irtaimen omaisuuteen, takavarikoitua kiinteää omaisuutta sekä kaksi erityistä panttioikeutta koko yritykseen oikeuksien ja velvoitteiden muodostamana kokonaisuutena. Myös yrityksen tilit pantattiin, mutta tileillä olevat määrät eivät riittäneet velkojen kattamiseen. Tästä syystä täytäntöönpanoviranomainen luokitteli yrityksen julkisten velkojen, jotka käsittävät myös edellä mainitut korot arvonlisäverolle, jota ei maksettu määräajassa, täytäntöönpanon vaikeaksi.
- 4 Ottaen huomioon mahdollisuuden esittää vaateita kantajalle hänen näitä toisen velkoja koskevan henkilökohtaisen vastuunsa perusteella täytäntöönpanoviranomainen kääntyi NAP:n asiassa toimivaltaisen alueellisen yksikön puoleen. Kantajalle esitetyt vaatteet perustuvat siihen, että hän on korottanut palkkiotaan toistuvasti (3 000 BGN:stä 20 000 BGN:ään) mutta ei ole pystynyt esittämään pätevää näyttöä tästä korotuksesta (sen perusteesta). Tapa, jolla korotettu palkkio maksettiin, ei ole lakisääteisten vaatimusten ja yleisen käytännön mukainen. Määrät siirrettiin yritykselle työskentelevälle asianajajalle, joka puolestaan siirsi ne kantajan aviopuolison tilille, johon kantajalla oli myös käyttöoikeus. Sen määrän, jonka kantaja on velkaa, suuruuden määrittämiseksi tuomioistuin antoi tehtäväksi laatia tilintarkastuskertomuksen.

Pääasian asianosaisten keskeiset lausumat

- 5 Kantaja kiistää saatavan ja väittää, ettei kaikkien edellytysten sille, että hänen katsotaan olevan DOPK:n 19 §:n 2 momentin mukaisessa vastuussa, ole todettu asianmukaisesti täyttyneen. Hänen pääasiallinen perustelunsa on, että hänen verovelvollisen johtoelimen jäsenenä saamansa palkkion ja sen, ettei yrityksellä ole varoja julkisoikeudellisten saatavien, jotka käsittivät myös joulukuulta 2014 maksettavan arvonlisäveron korot, kuittaamiseksi, välillä ei ole syy-seuraussuhdetta.
- 6 Vastaja väittää lähinnä, että (myös arvonlisäveron osalta) verovelvollisen (yrityksen) johtoelimen jäsenenä kantaja on toiminut vilpillisesti, koska hän on saanut asian kannalta merkityksellisenä verokautena korvauksen, jota ei ole osoitettu vahvistetun asianmukaisesti. Määrät on siirretty sellaisen asianajajan tilille, jonka kanssa yritys on tehnyt sopimuksen oikeudellisesta neuvonnasta, ja asianajaja on siirtänyt ne puolestaan kantajan aviopuolison tilille, johon myös kantajalla on käyttöoikeus. Vastajan näkemyksen mukaan kantajan verovelvollisen pääkirjanpitäjälle antamien ohjeiden on katsottava ilmentävän vilpillistä menettelyä. Pääkirjanpitäjä on tehnyt kirjanpidolliset toimenpiteet korotetun palkkion, jolle ei ollut mitään perustetta, maksamiseksi kantajalle.

Yhteenveto ennakkoratkaisupyynnön perusteista

- 7 Ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin katsoo nyt käsiteltävän asian oikean ratkaisemisen edellyttävän, että unionin tuomioistuin lausuu asiaa koskevien unionin oikeuden säännösten ja suhteellisuusperiaatteen mukaisista sen vastuun subjektiivisista ja objektiivisista rajoista, joka koskee arvonlisäveron tosiasiallista maksamista tapauksissa, joissa vaikutettiin unionin taloudellisiin etuihin, etenkin kun vaikutus syntyy siitä, että arvonlisäveron, jota verovelvollinen ei maksanut määräajassa, korkoja ei voitu periä sellaisen luonnollisen henkilön menettelyn vuoksi, joka ei ole verovelvollinen.
- 8 Ennakkoratkaisupyynnön esittämisen yhteydessä, ja ottaen huomioon tulkintaohjeiden saamisen tarpeellisuuden, ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin katsoo varauksin, että kantajan menettely johtaa siihen, että kansallisessa oikeudessa säädettyä säännöstä, nimittäin DOPK:n 19 §:n 2 momenttia, voidaan soveltaa. Samoin ennakkoratkaisupyynnön esittämisen yhteydessä se katsoo lisäksi, että kantaja oli määrännyt yrityksen omaisuuteen kuuluvan määrän siirtämisestä kolmannen osapuolen kautta häneen etuyhteydessä olevalle luonnolliselle henkilölle tai oli ainakin tietoinen siitä ja toimi tässä yhteydessä kansallisen oikeuden mukaan vilpillisesti. Koska yrityksen omaisuus pieneni tämän seurauksena kyseisellä määrällä, joulukuulta 2014 kertyneitä, erääntyneitä arvonlisäveron korkoja ei maksettu.
- 9 Ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin kuitenkin pohtii, sallitaanko unionin oikeudessa se, että kolmannen osapuolen, joka ei ole verovelvollinen ja joka on luonnollinen henkilö, voidaan katsoa olevan vastuussa maksamattomasta

arvonlisäverosta ja/tai tälle verolle kertyneistä maksamattomista koroista kansallisessa oikeudessa DOPK:n 19 §:n 2 momenttiin sisältyvän säännöksen perusteella.

- 10 Ennakkoratkaisua pyytävän tuomioistuimen mielestä on ensinnäkin paikallaan huomauttaa, että – vaikka tämä ei käykään nimenomaisesti ilmi kansallisesta oikeuskäytännöstä – DOPK:n 19 §:n 2 momentin mukainen vastuu maksamattomista veroista on luonteeltaan yhteisvastuuta, koska se tosin syntyy verovelvollisen vastuun syntymisen jälkeen mutta jatkuu verovelan lakkaamiseen saakka. Vastuun täytäntöönpano pakkokeinoin on toissijaista, mikä ilmenee DOPK:n 20 §:stä. DOPK:n 19 §:n 2 momentin mukaisen vastuun syntyminen ei kuitenkaan vapauta vastuusta alkuperäistä velallista, joka on kansallisen säännöksen mukainen verovelvollinen oikeushenkilö. Päinvastoin – verovelan lakkaaminen johtaa DOPK:n 21 §:n 3 momentista ilmenevien perusteiden mukaisesti myös yhteisvastuullisen velallisen vastuun päättymiseen.
- 11 Toisaalta tämä vastuu ei millään tavoin liity verovelvollisen oikeushenkilön vilpilliseen menettelyyn tai väärinkäytöksiin sen itsenäisen taloudellisen toiminnan osalta tai ole johdettavissa niistä.
- 12 Kansallinen säännös kohdistuu oikeastaan sellaisen luonnollisen henkilön vilpillistä menettelyä vastaan, joka ei ole verovelvollinen kansallisen oikeuden eikä arvonlisäverodirektiivin nojalla. Sen oikeussuhde verovelvolliseen koostuu siitä, että luonnollinen henkilö muodostaa verovelvollisen johtoelimen tai toimii sen jäsenenä ja hoitaa yrityksen operatiivisia ja sen johtamiseen liittyviä tehtäviä.
- 13 Yleissopimuksen 9 artiklassa annetaan jäsenvaltioille mahdollisuus antaa unionin taloudellisten etujen suojaamiseksi kansallisia säännöksiä, jotka sisältävät yleissopimuksessa määrättyjä laajempia vähimmäisvelvoitteita ja -vaatimuksia.
- 14 Kun jäsenvaltiot yhtäältä hyväksyvät unionin taloudellisten etujen suojaamisen alalla kansallisia säännöksiä, joilla oikeussubjekteille luodaan velvoitteita ja vastuita, näiden velvoitteiden ja vastuiden on oltava suhteellisuusperiaatteen mukaisia.
- 15 Toisaalta ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin toteaa, että antaessaan säännöksiä unionin taloudellisten etujen suojaamiseksi arvonlisäverotuksen alalla kansallisen lainsäätäjän on noudatettava kyseisen unionin oikeuden periaatteen ohella myös arvonlisäverotuksen alalla yhdenmukaistettua unionin oikeutta.
- 16 Voitaisiin katsoa, että luonnollinen henkilö, joka ei ole arvonlisäverodirektiivissä tarkoitettu verovelvollinen, ei voi olla yhteisvastuussa arvonlisäverosta, jota verovelvollinen ei ole maksanut, koska jäsenvaltioilla ei ole toimivaltaa antaa tällaisia kansallisia säännöksiä. Voidaan kuitenkin myös päinvastoin katsoa, että luonnollisen henkilön, joka ei ole verovelvollinen mutta joka on etuyhteydessä verovelvolliseen oikeushenkilöön, vilpillinen menettely antaa jäsenvaltioille oikeuden katsoa ensiksi mainitun henkilön olevan yhteisvastuussa sen arvonlisäveron maksamisesta, jota viimeksi mainittu henkilö ei ole maksanut.

- 17 Vaikka oletettaisiin, että jäsenvaltioilla on toimivalta katsoa luonnollisen henkilön, joka ei ole verovelvollinen arvonlisäveron osalta, olevan vastuussa, ennakkoratkaisua pyytävän tuomioistuimen näkemyksen mukaan tämä ei johda siihen ehdottomaan ja yksiselitteiseen päätelmään, että kyseinen henkilö on vastuussa myös arvonlisäverolle, jota ei maksettu määräajassa, kertyneistä koroista. Ensi näkemältä arvonlisäverodirektiivin 273 artiklasta, luettuna yhdessä sen johdanto-osan 44 perustelukappaleen kanssa, ilmenee, että toimenpiteet ja säännökset, joita jäsenvaltiot voivat ottaa käyttöön omien ja sitä kautta myös unionin taloudellisten etujen suojaamiseksi arvonlisäverotuksen alalla, rajoittuvat mahdollisuuteen katsoa vilpillisen henkilön olevan vastuussa ainoastaan itse arvonlisäverosta, jota ei ole maksettu, muttei myös arvonlisäveron maksamisen viivästymisen vuoksi kertyneistä koroista. Tämä päätelmä olisi arvonlisäverodirektiivin 273 artiklan, luettuna yhdessä sen johdanto-osan 44 perustelukappaleen kanssa, sanamuodon puhtaasti kieliopillisen ja suppean tulkinnan mukainen. On myös mahdollista katsoa, että kolmannen osapuolen, joka ei ole verovelvollinen, vilpillisyys on riittävä peruste sille, että se on vastuussa myös / tai ainoastaan arvonlisäverolle, jota ei maksettu määräajassa, kertyneistä koroista. Molemmissa tapauksessa ennakkoratkaisua pyytävän tuomioistuimen on arvioitava, onko tällaisissa tilanteissa otettava huomioon suhteellisuusperiaate ja mitä vaikutuksia sillä olisi.
- 18 Ennakkoratkaisua pyytävän tuomioistuimen on lisäksi arvioitava, loukattaisiinko unionin oikeuteen sisältyvää suhteellisuusperiaatetta sovellettaessa kansallista säännöstä, jonka mukaan kolmannen osapuolen, joka ei ole verovelvollinen, katsotaan olevan yhteisvastuussa arvonlisäverolle, jota ei ole maksettu määräajassa, kertyneiden korkojen maksamisesta, jos arvonlisäverovelan tilittäminen myöhässä ja siten peruste koron laskemiselle tälle velalle ei johtunut kolmannen osapuolen, joka on luonnollinen henkilö ja joka ei ole verovelvollinen, vilpillisestä menettelystä vaan toisen oikeussubjektin menettelystä tai objektiivisten olosuhteiden toteutumisesta.
- 19 Ennakkoratkaisua pyytävälle tuomioistuimelle olisi näin ollen hyödyllistä saada vastaus tulkintaohjeineen siihen kysymykseen, onko DOPK:n 19 §:n 2 momenttiin sisältyvä kansallinen säännös sallittu yhdenmukaistetulla arvonlisäverotuksen alalla, jos sen soveltamisen seurauksena luonnollisen henkilön, joka ei ole arvonlisäverodirektiivissä tarkoitettu verovelvollinen eikä alkuperäinen veronmaksuvelvollinen arvonlisäveron osalta mutta joka on etuyhteydessä viimeksi mainittuun henkilöön, katsotaan olevan post factum yhteisvastuussa veron maksamisesta ja arvonlisäveron maksamisen viivästymisen tai maksamatta jättäminen johtuu hänen vilpillisestä menettelystään.
- 20 Ennakkoratkaisua pyytävälle tuomioistuimelle olisi myös hyödyllistä saada vastaus tulkintaohjeineen siihen kysymykseen, onko tulkittaessa yleissopimuksen 9 artiklaa ja arvonlisäverodirektiivin 273 artiklaa suhteellisuusperiaate huomioon ottaen DOPK:n 19 §:n 2 momenttiin sisältyvä säännös sallittu ja sovellettavissa korkoihin, jotka ovat kertyneet arvonlisäverolle, jota ei ole maksettu määräajassa.

- 21 Ennakkoratkaisua pyytävälle tuomioistuimelle olisi samoin hyödyllistä saada vastaus tulkintaohjeineen siihen kysymykseen, onko DOPK:n 19 §:n 2 momenttiin sisältyvä kansallinen säännös, kun sitä sovelletaan ainoastaan arvonlisäverovelan korkoihin, ristiriidassa unionin oikeuden suhteellisuusperiaatteen kanssa, jos asianomaisten korkojen laskemiseen johtanut arvonlisäveron maksamisen viivästyminen ei johtunut luonnollisen henkilön, joka ei ole verovelvollinen, menettelystä vaan toisen henkilön menettelystä tai objektiivisten olosuhteiden toteutumisesta.

TYÖASIAKIRJA